ఉద్యోగాలు

పాలగుమ్మి పద్మరాజు

1968 దీపావళి సంచిక నుంచి

ఉద్యోగాలు అంటే నాకు చాలా అసహ్యం. ఏమీ కారణం లేకపోయినా ఏడవగలగడం ఒక గొప్పతనమేమోగాని సంఘ మర్యాదకీ, నాగరికతకీ తగినది మాత్రం కాదు. పెద్దవాళ్ళెవరేనా కంట నీరు పెట్టుకొని ఏడిచారంటే నాకు రోత. నాకేగాదు, నాగరికత అంటే తెలిసిన ప్రతివాడికీని. హరిశ్చంద్ర నాటకంలో కూర్చుంటే వేషాలు వేసేవాళ్ళు సరిగా ఏడవలేకపోయినా, మనకి అటు ఇటు కూర్చున్నవాళ్ళు ముక్కులు చీదుకుంటూ గొంతులు సవరించుకొంటూ కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకోవటం చూసినప్పుడల్లా 'అరెరే! ఏమిటీ మూఢత్వం?' అనుకుంటాను. పరామర్శకి వెళ్ళే పెద్ద మనుష్యులంతా తేలికగా కళ్ళనీళ్ళు తెప్పించుకుని కష్టమంతా తమదయినట్టుగా నటించగలగడం చాలాకష్టమేమోగాని, అది సభ్యత ఎంత మాత్రం కాదని నా నిశ్చితాభిప్రాయం.

కాని ముప్ఫయి ఏళ్ళ క్రిందటి మాట జ్ఞాపకం వస్తోంది. మా చెల్లెల్ని అప్పుడు శేషి అనే వాళ్ళం. దానికి అయిదో ఏడు. నాకు తొమ్మిది. మా అమ్మమ్మగారింటి దగ్గర మా కిద్దరికీ బాగా అలవాటు. మా అమ్మ లేకపోయినా ఒకటి రెండు వారాలు మా అమ్మమ్మదగ్గర శేషి ఉంటూఉండేది. మా అమ్మా నాన్నా కాశీ రామేశ్వరాలు యాత్రవెడుతూ, ఉండగలమనే ధైర్యం మీద శేషినీ, నన్నూ అమమ్మగారింటి దగ్గర వదిలి వెళ్ళిపోయారు.

అప్పుడు మా శేషి చాలా చలాకీగా ఉండేది. అది అంటే అందరికీ ముద్దు. అంతదాన్నే ఎత్తుకునేవారు అంచేత నాకు కొంచెం ఈర్ష్యగా, ఉండేది దానిమీద నాకు అధికారం ఉందని నిరూపించు కోవడానికి అప్పుడప్పుడు కొంచెం కేకలు వేసేవాడిని. దానికి కోపంవస్తే, 'రాజీగాలి జిత్తుందను' అనేది. నేను కొంతసేపు జవాబు చెప్పకుండా కూర్చుంటే దగ్గరగా వచ్చి, 'ఉంటానులే, నన్నెప్పుడూ అల్లా అనకేం మరి!' అని సమాధానపడేది.

దాని మాటలు అందరికి నవ్వువచ్చేవి. ఒకనాడు గదిలోకిముందు మా అత్తయ్య వెళ్ళింది. తరువాత మామయ్య వెళ్ళాడు. తలుపు దగ్గరగా వేసుకుంటున్నాడు. అప్పుడు మా అమ్మమ్మ పక్క నే పడుకున్న శేషి ముఖం అదో మోస్తరుగా పెట్టి అంది గదా "ఛీ! అసయ్యమమ్మా! ఎవరన్నా గదిలో తలుపేసుకుని పడుకుంటారేంటి? ఛీ!" అని. మా మయ్య వెంటనే తలుపు తెరచి, పకపక నవ్వి, దాన్ని ఎత్తుకుని గదిలోకి వెళ్ళాడు. మా అత్తయ్య దానికో పాట నేర్పింది.

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్త వారింటికి పోవాలి.'

అసలు పాట ముద్దుగా ఉన్నా లేక పోయినా మా చెల్లి భాషలో అది రూపాంతరం పొంది ఎంతో ముద్దుగా ఉండేది. మేము అమ్మమ్మగారింటి దగ్గర ఉన్నప్పుడు పక్క ఇంట్లో ఒక అమ్మాయి కార్యమయింది. మేమంతా భోజనానికి వెళ్ళాము. నాలుగోనాడు ఆ అమ్మాయి అత్తవారింటికి వెళ్ళేనాడు మా వాళ్ళంతా చూడ్డానికి వెడుతూంటే నేనూ, శేషి కూడా వెళ్ళాము. ఆ అమ్మాయి ఒక గదిలో చీర కట్టుకుంటోంది. శేషి ఆడుతూ పాడుతూ అక్కడకు వెళ్ళి పాడింది:

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్త వారింటికి పోవాలి.'

ఆ పాట అర్థం దాని కసలు తెలియదు. కాని పాపం ఆ అమ్మాయి కళ్ళనీరు పెట్టుకుంది.

ఎవరూ లేకుండా ఆడుకుంటున్నప్పుడల్లా ఈ పాటే అది పాడుకుంటూ ఉండేది. గంతులువేస్తూ పువ్వులు కోసుకునేటప్పుడూ, మట్టితో ఇల్లు కట్టుకొనేటప్పుడూ అదే పాట!

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్త వారింటికి పోవాలి.'

కాని చివరికి శేషి అత్తవారింటికి పోయేనాటికి ఈ పాటే దానికి జ్ఞాపకం లేదు.

శేషి అమ్మకోసం బెంగపెట్టుకొన్నా అభిమానంచేత ఒకనాడు నేను అన్నాను. "శేషి అమ్మకోసం బెంగ పెట్టుకుందోయి" అని.

దానికి రోషం వచ్చింది 'ఎదవా నువ్వే బెంగెత్తుకున్నావ్' అని ఏడుపు మొదలెట్టింది. ఆనాడే మొదలు దానికి జ్వరం. అది ఓపిక ఉన్నంతవరకూ తిని తిరగడం మాత్రం మానలేదు. ఆ రోజు నుంచి అది అట్టే ఎవరితోటీ మాట్లాడేది కాదు.

ఒకనాడది మట్టితో ఇల్లు కడుతూ తనలో తను అనుకుంటోంది. 'ఇది అమ్మకి, ఇది నాకూ, ఇది నాన్నకి, ఇది అన్నయ్యకి, ఛీ! ఇది అన్నయ్యకి లేదు. నన్ను బెంగెత్తుకున్నానన్నాడు, నేను బెంగెతుకున్నానేంటి?'

దాని కళ్ళలోకి ఏడుపు వచ్చేసింది. వెంటనే ఆ ఇల్లు కాలితో తన్నిపారేసి గొంతుఎత్తి పాడింది. 'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి.'

కాని ఏడుపాగలేదు. కళ్ళు నులుపుకుంటూ వెనక్కి తిరిగితే నేను కనబడ్డాను. మళ్ళీ అభిమానపడి, 'అలంకరించుకోవే కోడలా....' శక్తికొలదీ గొంతుఎత్తి పాడింది.

'అన్నయ్యా! మనం మనూరెళ్ళిపోతాం కదూ?'

'అమ్మా, నాన్న వచ్చాకాను,' అన్నాను నేను.

'వచ్చేకేలే' అంది.

మరునాడు అది మంచంమీదనుంచి లేవలేదు. మా అమ్మమ్మ చాలా భయపడింది. నిద్రలో అప్పుడప్పుడూ పలవరింతలు. మా నాన్నకి తంతి ఇచ్చారు.

రెండురోజులు శేషి కళ్ళు విప్పలేదు. మూడవనాడు మధ్యాహ్నం కొంచెం తెలివి వచ్చి నాలుగు పక్కలా కలయ చూసింది. తను అనుకున్నదేదో కనబడనట్టుగా ఊపిరి విడిచి మళ్ళీ పడుకుంది. మా అమ్మమ్మ దగ్గరగా వెళ్ళి 'ఎల్లావుందమ్మా?' అని అడిగింది.

'మా ఊరే బాగుంటుంది మీ వూరుకంటే,' అంది శేషి.

'అమ్మ వస్తుందీ. బెంగ పెట్టుకోకే తల్లీ! నీకు ఏంచక్కా ఎన్నో తెస్తాడు. అన్నయ్య కొక్కటీ ఇవ్వకేం!'

'మా అమ్మ వచ్చాకాను మా ఉరెల్లిపోతాంగామా?'

'అల్లాగే తల్లీ!'

'అన్నయ్యే బెంగెత్తుకున్నాలు. నేను బెంగెత్తుకోలేదు.'

'అవునమ్మా! నువ్వు బంగారుతల్లివి!'

ఇంతలో మా అమ్మ తలుపు తెరుచుకుని ఒక గాలివానలా వచ్చిపడింది. శేషి మా అమ్మ భుజంమీదకి ఒక్క ఎగురు ఎగిరింది. ఇద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడలేకుండా ఏడిచారు.

'నా తల్లి వొక్కతిని వదలి వెళ్ళిపోయానమ్మా! నా తల్లివి!' అంది మా అమ్మ కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

శేషి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ 'అన్నయ్య నన్ను బెంగెతుకున్నానన్నాలు' అంది.

'కొడదాంలే అమ్మా, అన్నయ్యని' అని సముదాయించి మా అమ్మ.

నాకు మా అమ్మమీద చాలా కోపం వచ్చింది. మా శేషి ఏడిచిందంటే చిన్నపిల్ల. మా అమ్మ ఎందుకు ఏడవాలి? అయినా నేనుమాత్రం బెంగపెట్టుకోలేదు?

మా అమ్మ బుజ్జగించినప్పుడు నాకు ఏడుపు వచ్చింది! మా శేషి మాత్రం ఆనాడే సుఖంగా పాడింది. 'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి.'

పెళ్ళి అయిన తరవాత మా శేషి శేషు అయింది. బావ అల్లాగే పిల్చేవాడు దాన్ని, దాని అదృష్టం మంచి కుటుంబంలో పడడమేకాదు, మంచి మొగుడు కూడా దొరికాడు.

మా బావ అవేళ ఇంగ్లాడు వెడతాడు, బారిష్టర్ పరీక్షకి. కాని బారిష్టరంటే అప్పటికీ, ఇప్పటికీ మా శేషుకి ఏమిటో తెలియదు, అదేదో ఉద్యోగ మనుకునేది.

నేనూ, మా బావా గదిలో కూర్చున్నాము. గబుక్కున తలుపు తోసుకుని 'నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే' అంటూ పాడుకుంటూ వచ్చింది శేషు. బావ గదిలో ఉన్నట్టుగా అది ఎరగదు. అందువల్ల నాలిక కరుచుకుని పాట మానేసింది. మా బావ అన్నాడు.

'అబ్బా! ఎంత భయం నటిస్తున్నావు!'

'అయితే పోనీయండి మానివెయ్యనే మానివెయ్యను.' మళ్ళీ పాడింది. 'నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే.'

బావ పకపకమని నవ్వాడు. అందుకు కారణం ఉంది కూడా. బావ నల్లగా ఉంటాడు. నాకు నవ్వు వచ్చింది. శేషు సిగ్గువచ్చి మొహం తిప్పుకొని వెళ్ళిపోయింది.

మేం సావిడిలోనుండి భోజనాలకి పోతూంటే ప్రక్క గదిలో మళ్ళీ అదే పాట. నెమ్మదిగా తనలో తను పాడుకొంటూంది, నేను తలుపు తొయ్యబొయ్యాను. కాని మా బావ నా చెయ్యి పట్టుకు ఆపి కొంతసేపు విన్నాడు.

భోజనాలయి అంతా సావిడిలో కూర్చున్నాము. బావ మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకున్నాడు. మా అందరి ముఖాలు దీనంగా ఉన్నాయి. బావ అవేళ వెళ్ళిపోతాడు. మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకో!

ఒక కుర్చీలో బావకి కనబడకుండా కూర్చుని తమలపాకులకి ఈనెలు తీస్తోంది శేషు. పాడుకుంటోంది.

'నల్లవాడే గొల్ల పిల్లవాడే.'

బావ తదేకదీక్షతో వింటున్నాడు. కానీ తనాపాట పాడుతున్నట్టుగా అది ఎరగదు. కళ్ల దీనంగా ఆలోచిస్తున్నాయి. పెదవులు ఏడవడానికి సంకోచిస్తున్నాయి. ఉద్రుతో ముక్కు కొంచెం అదురుతోంది.

ఇంతలో మా చిన్నతమ్ముడు అందుకున్నాడు. 'నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే'

శేషుకి అప్పటికి తెలిసింది. తనా పాట పాడుతున్నట్టుగా. వెంటనే ముఖం ఎత్తి చూసింది. ఎవరన్నా కనబడుతున్నారా అన్నట్టు. మా తమ్ముణ్ణి దగ్గరగా పిలిచి ప్రోత్సహించింది.

'పాడరా తమ్ముడూ.'

'నువ్వే పాడరాదూ! సరదాగా ఉంటే' ఇందాకటనుంచీ పాడుతున్నావుగా, అన్నాడు బావ.

శేషు లేచి తమలపాకులు బావచేతికిచ్చి చిరునవ్వు నవ్వుతుంటూ వెళ్ళిపోయింది లోపలికి.

బావా, నేనూ, ఊళ్ళో చుట్టాలని చూడ్డానికి వెళ్ళి, మూడు గంటలకి యింటికి తిరిగివచ్చాము. శేషు గొంతు గట్టిగా వినపడుతోంది, 'గొల్లవాడే నల్లపిల్లవాడే.'

గొంతు సాఫీగా లేదు. గట్టిగా పాడిన కొద్దీ జంకుతోంది. బావ గది గుమ్మంలోకి వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తుడుచుకోవటానికి సావకాశం లేకపోయింది.

మా బావ ఎంతో సానుభూతితో చిరునవ్వు నవ్వబోతూ కొంతసేపు అల్లా నిలబడ్డాడు.

నేను, శేషూ, బావని సాగనంపటానికి స్టేషన్‌కి వెళ్ళాము. రైలు రావడానికి ఇంకా పావుగంట వ్యవధి ఉంది. ఎవరమూ ఏమీ మాట్లాడకుండా నిలబడ్డాము.

బావే అన్నాడు చివరికి. 'నేను ఇంకో పావుగంటలో రైలులో ఉంటాను!'

'మీ తాళంచెవులో, పాపం!' అంది శేషు.

బావ జేబు తడుముకొని 'ఓహో! నువ్వు తీశావా? ఏమిటి' అన్నాడు.

'ఇది బాగానే ఉంది. నేనేం ఎరుగుదును!'

కానీ అదే తీసినట్టుగా చెప్పడంలో తెలిసిపోయింది. బావ రెట్టించి అడుగలేదు.

రైలు వచ్చి ఆగింది. పామాను రైలులో ఎక్కింది. శేషుని చూస్తే నాకు గుండెలు దడదడా కొట్టుకున్నాయి. కొంచెం ముఖం క్రిందకు వంచింది. పెదవులు సగం విప్పి ఉన్నాయి. వేలిగోటితో మునిపంటిని నాకుతూ నిలబడింది. కళ్ళలో నీటి బిందువులు ఇంక చెక్కులమీదికి జారడమే తరువాయి; వాటిని తుడుచుకుంటే, తను ఏడుస్తోన్నట్టు అందరికీ తెలిసిపోతుందని అల్లాగే నిలబడింది.

బావ దగ్గరగా వెళ్ళాడు. శేషు తల ఎత్తలేదు.

'వెడుతున్నాను' అన్నాడు.

శేషు తాళంచెవుల గుత్తి బావ చేతిలో పెట్టింది. బావ ఆ చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

'ఛీ! ఏడవకు. ఎందుకేడుస్తావు!' అన్నాడు.

శేషు లేదన్నట్టుగా తల ఊపింది. కాని కన్నీటిని తుడుచుకోలేదు.

'ఇదుగో ఇల్లా చూడు. నే వెళ్ళిరానా!'

శేషు సరేనన్నట్టు తల వూపింది. బావ శేషు వీపుమీద ఒకసారి నిమిరి, ఒక నిట్టూర్పు విడిచి రైలు ఎక్కాడు.

ఇంక మా శేషుకి అభిమానమంతా పోయి, ముఖం ఎత్తి రైలువేపు చూస్తూ మనసారా ఏడ్చింది. ఎవరన్నా చూస్తే ఏమనుకుంటారు! నేను ఊరుకోపెట్టటానికి వీల్లేని పరిస్థితి అది. అసలు అటువంటి పరిస్థితులంటేనే నాకు అసహ్యం. ముఖం చిట్లించి, మా శేషుని ఊరుకోబెట్టే బాధ్యత ప్రకృతికి వదిలేసి, ఇంకో ప్రక్కకు తిరిగి చూస్తూ నిలబడ్డాను.

* * *

శేషు తరువాత శేషప్ప అయింది. ఈలోగా చాలా మార్పులు జరిగాయి. శేషప్ప అదృష్టం తలక్రిందులయింది. మా బావ చాలా చిన్న వయసులోనే పోయాడు. ఆమెకు ఒక ఆడపిల్ల. డబ్బుకి లోటులేదు. మా బావ అట్టే సంపాదించేదాక బతుక్కపోయినా అసలు వాళ్ళ స్థితిగతులు మంచివి. బావ పోయిన తరువాత శేషప్ప మా దగ్గరే ఉంటూ వచ్చింది. మా మేనకోడలికి ఒక మంచి సంబంధం చూచి పెళ్ళి చేశాం. కుర్రవాడు బి.ఏ. పాస్సయాడు. స్థితిగతులు చెప్పుకోతగ్గవి కాకపోయినా లోటు లేని సందర్భం. కార్యంకూడా అయిపోయింది. అతను బి.ఎల్. చదివే ఉద్దేశ్యంతో కాపరం మదరాసులో పెట్టదలుచుకున్నాడు ఇంకొక వారం రోజులకి అతను మద్రాసు వెడతాడనగా నేను స్వయంగా అతన్ని మా యింటికి తీసుకొచ్చాను.

మా ఊరివారందరికీ పదో సారి శేషప్ప తన అల్లుణ్ణి చూపించి అంటూ వచ్చింది, మా అల్లుడండీ, మద్రాసులో కల్రటీ చదవడానికి వెడుతున్నాడు బి.ఏ. అయినతరువాత ఏది చదివినా కల్రటీ అనే దాని నమ్మకం. అల్లుడు తనలో తనువవ్వుకుని ఊరుకునేవాడు.

నేను మాత్రం మందలిస్తూ అన్నాను. 'ఒసే, కల్రటీ ఏమిటీ—అదంతా తేరగా ఉందనుకున్నావా?' అల్లుణ్ణి గురించి అంతా తెలిసిపోయేటట్టు గొప్ప చెప్పుకోవటం సభ్యత కాదని నా భయమేమో!

'అరి నీయమ్మ కడుపు బంగారంగానూ, మరి నాకా పరీక్షలు ఏవో తెలియవురా,' మా శేషప్ప మాత్రం నవ్వింది.

కూతుర్ని దగ్గరగా తీసుకొని బుజ్జగిస్తూ అంది, "మా తల్లి ఏం కష్టపడుతుందో చెన్నపట్టణంలో! మాట తెలియదు. మందీ తెలియదు గావును."

'అల్లుడు ఎదుట కూతుర్ని అల్లా బుజ్జగించడం నాకు ఎందుకో నచ్చలేదు.

"మరేం ఫరవాలేదు. నీకు మల్లే వెర్రిబాగుల్ది కాదు అది,' అన్నాను.

'అరి నీయమ్మ కడుపు బంగారం గానూ, దానికేం తెలుసురా పాపం.'

తను, పెద్దదనీ పైకి ఏడవకూడదనే సంగతి దానికి కొంతవరకూ తెలుసును. అది వారం రోజుల్లోను చాటుగా ఎన్నో సార్లు కళ్ళు తుడుచుకోవటం నేను చూశాను. కాని అల్లుడు చూస్తే అమర్యాద అని నా అనుమానం. ఆమె ఏడుపు నటన కాదని నాకు తెలిసినా నాగరికత వాంఛించే ఇతరుల ఎదుట అది వెకిలితనంగా నటనగా అగుపడిపోతుందేమోనని నాభయం. శేషప్ప చివరదాకా తనని కూడా అల్లుడు మద్రాసు రమ్మంటాడేమోనని మహా ఆశపడింది.

వెళ్ళేనాడు మేమంతా భోజనాలు అయాక సావిడలో కూర్చున్నాము. అల్లుడు పత్రిక చదువుతున్నాడు కుర్చీలో కూర్చుని.

'ఏమోయి! ఏవో రోడ్లమీద నడిచే బళ్ళు ఉంటాయట గదూ?' అంది అల్లుణ్ణి ఉద్దేశించి.

'ట్రాము లాండీ? 'అన్నాడు.

'రోడ్డుమీదయితే ఎలా ఎక్కుతారవి?'

'వెళ్ళి చూస్తేనేగాని అర్థంకాదు' అన్నాను నేను.

'పోనీ నేను వెడతాను.' అల్లుడు మాత్రం వినబడవట్టు పత్రిక చదువుతున్నాడు.

అల్లుడికి వినబడకుండా నేను మందలించబోయాను.

'అటువంటి ఉద్దేశ్యాలు మనసులో ఉన్నా పైకి తేలిపోవడం మంచిదికాదు.'

'అరి నీయమ్మ కడుపు బంగారం గానూ, ఇందులో తప్పేముందిరా?'

'మా మేనగోడలు గదిలోకి రాబోయి, మొగుణ్ణిచూసి మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళిపోబోయింది.

'రా అమ్మా, ఇలా వచ్చి కూర్చో వచ్చు'. అది వచ్చి శేషప్ప పక్కన కూర్చుంది.

మా తల్లి ఈ వేళ వెళ్ళిపోతుంది! ఒకసారి ముక్కు పైకి ఎగబీల్చుకుంది. కళ్ళల్లో నలక పడ్డట్టు నటించి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

'మళ్ళీ శలవుల్లో తప్పకుండా వచ్చెయండోయ్' అంది అల్లుణ్ణుద్దేశించి.

'అల్లాగేలేండి' అన్నాడు అల్లుడు పత్రిక చదువుతూనే.

శేషప్ప కళ్ళు ఈసారి నీళ్ళతో నిండిపోయాయి. మేము ఏమీ అనుకొకుండా ఉంటే బోరుమని ఏడిచేదే! అల్లుడి ముఖానికి పత్రిక అడ్డు ఉంది. శేషప్ప ముఖం పక్కకి తిప్పుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంది. 'పేపరు విశేషాలేమిటోయి?' అంది. అవసరపు ప్రశ్న.

కొంగు పరుచుకొని ప్రక్కకి తిరిగి పడుకొంది. ఈసారి అది ఎంత దాచుకోటానికి ప్రయత్నించినా దుఃఖం ఆగలేదు. ఆల్లా పడుకుని ఉండగానే ఆమెకు ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. నేను ఉన్నంతసేపూ అది ఏడుస్తూనే ఉందనుకున్నాను. రైలు వేళదాకా అది ఆల్లానే నిద్దరపోయింది.

నేను లేపాను. 'అరి నీయమ్మ కడుపు బంగారం గానూ' అంటూ కళ్ళు నులుపుకుంటూ లేచింది. రైలు వేళయిందని చెప్పాను. ఆ మాట కొంత సేపటివరకు. దానికి అర్థంకాలేదు.

బండి వచ్చింది సామానంతా బండిలో పెట్టుకున్నాడు బండివాడు. అల్లుడు వెళ్ళి అవతల బండిదగ్గర నిలబడ్డాడు. మా మేనకోడలు అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తల్లి దగ్గరకు వచ్చింది.

'అయ్యో! తల్లీ వెళ్ళిపోతున్నావా అమ్మా!'

శేషప్ప బావురుమంది. అల్లుడు ఎదురుగా ఉన్నాడన్న సంగతి పూర్తిగా మరచి పోయింది వెక్కి వెక్కి చిన్నపిల్లలా ఏడిచింది. ఇంక రైలువేళ దాటిపోయిందని అల్లుడు తొందరపెట్టిన మీదట కూతుర్ని రైలులో ఎక్కనిచ్చింది. బండి వెళ్ళిపోయినా అది ఏడుపు మాత్రం మానలేదు.

అయితే అప్పుడప్పుడు నాకో ప్రశ్న వస్తూ ఉంటుంది. మనసులో విచారాన్నంతనీ పయికి వదిలేయటం తప్పా! దానికి మనసులోనే ఒకటే సమాధానం. తప్పుకాకపోయినా సభ్యతకాదు. అయితే అటువంటి పరిస్థితిల్లో నేను ఏం చెయ్యాలి? దానికి మాత్రం నా మనసులో సమాధానంలేదు.